

А.А. КОВАЛЬОВА, Є.С. ЛАЗАРЕНКО, М.О. ПОДОЛЯН,
Б.І. БАЙРАЧНИЙ, докт. техн. наук, професор

Електричні властивості оксидів титану, міді та олова

Оксиди титану, міді та олова останнім часом знаходять використання в різноманітних пристроях, таких як тверді іонні провідники. Для твердих електролітів важливим показником є їх провідність, яка повинна бути суттєво збільшена в порівнянні з хімічно синтезованими оксидами.

В роботі приведені дані електрохімічного синтезу TiO_2 , Cu_2O , SnO_2 відповідно на титанову, мідну та олов'яну основу із хлоридних та хлоридно-сульфатних електролітів [1].

Діоксид титану отримували у вигляді плівок товщиною 10-30 мкм шляхом анодного окиснення титанових електродів. Дослідження і аналіз вольт-амперних залежностей оксидних покриттів, модифікованих оксидами кобальту та олова, дозволили отримати оксиди титану, провідність яких дозволяє використовувати їх у вигляді твердих протонпровідних електролітів при електросинтезі водню з води. Головним чинником збільшення провідності покриттів TiO_2 є вода, яка входить в структурну будову оксиду. Оксидні покриття міді, отримані з хлоридно-лужних електролітів мають змінний складаються з оксидів $Cu(I)$ та $Cu(II)$. Електропровідність таких змішаних оксидів значно більша в порівнянні з фазовими оксидами [2]. Крім того, такі оксидні покриття мають змішану провідність, яка зумовлена електродними процесами на електродних матеріалах. Ці покриття проявляють каталітичну активність, яка забезпечує зменшення перепаду напруги виділення кисню на аноді.

Каталітично активними є також композиційні покриття з TiO_2 , Cu_2O , SnO_2 , до складу яких введено оксидні сполуки рідкісноземельних елементів. Протон-провідні мембранні тверді електроліти можна використовувати при електроекстракції кольорових та дорогоцінних металів з нерозчинними анодами, а також при розробці і проведенні екологічно безпечних технологічних процесів в хімічній та машинобудівній промисловості [3].

Список літератури:

1. Козин Л.Ф. Современная энергетика и экология. Проблемы и перспективы / Л.Ф. Козин, С.В. Волков. – К. : Наукова думка, 2006. – 773 с.
2. Брауэр Г. Руководство по неорганическому синтезу / Г. Брауэр. – М. : Мир, 1985. – 320 с.
3. Байрачний Б.І. Технічна електрохімія : підручник : в 5 ч. – Ч. 4 : Гідроелектрометалургія / Б.І. Байрачний, Л.В. Ляшок. – Х. : НТУ «ХП», 2012. – 494 с.